

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.196/2012/6. szám

A Szegedi Ítéltábla **pártfogó ügyvéd neve (címe)** által képviselt **felperes neve (tartózkodási helye)** tartózkodási helyű felperesnek, - dr. Gyenge Zoltán ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és **jogtanácsos neve (címe)** által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2011. december 13. napján kelt 1.P.20.194/2011/32. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 34. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja**.

A pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

A le nem rótt 15.000,-(Tizenötezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A szabadságvesztés büntetését töltő felperes módosított keresetében 30.000.000,-Ft nem vagyoni kár egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Előadta, hogy fogvatartása során 2006. január 31. napjától 2010. november 24. napjáig az I. rendű alperes bv intézet nem biztosította a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet által egy főre előírt mértékű mozgás- és légtérrel, páros ágyon kellett aludnia, ahol nem tudta kipihenni magát és az elhelyezés körülményei miatt képtelen volt tanulni.

Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes érdemi védekezése szerint a felperes részére 5 nap kivételével a légtérrel és 8 nap kivételével a megfelelő mozgásteret minden zárkában biztosította. Vitatta, hogy az elhelyezés miatt hátrány érte és hivatkozott az intézet zsúfoltságára és befogadási kötelezettségére.

A II. rendű alperes érdemi előadásában kifejtette, köztudomású tény, hogy a bv intézetek átlagos telítettsége folyamatosan 130-140 % között alakul, ugyanakkor a

telítettségét mutatóktól függetlenül a büntetés-végrehajtásnak a bíróság rendelkezését végre kell hajtani, befogadási kötelezettsége van a fogvatartottak elhelyezésére, a bv intézetek kijelölése pedig a 21/1994. (XII. 30.) IM rendelet alapján történik. A bv szervezet intézményrendszere adott, a szervek feladatainak ellátáshoz szükséges feltételeket biztosítja a szervezet költségvetési keretei között.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek, mint együttes jogosultaknak 500.000,-Ft elsőfokú perköltséget és megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli. Indokolásából kitűnően a Ptk. 349. § (1) bekezdése és a 339. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben hátrányt szenvedett. Az I. rendű alperes elismerte ugyan, hogy rövid ideig az elhelyezés során a jogszabályban előírt követelményeket nem tudta bizonyítani, azonban okirattal igazolta a rendeletben foglalt követelmények betartása érdekében úgy járt el, ahogy az, az adott helyzetben tőle elvárható. Napi létszámmeljelentéseket küldött a II. rendű alperesnek, ezen túlmenően a zsúfoltságról minden éves jelentésében számot adott. Helytállóan hivatkozott arra, hogy a zsúfoltság miatt befogadási kötelezettségét nem tagadhatta meg. A II. rendű alperes is kimentette magát a kárfelelősség alól, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a zsúfoltság elkerülése és a megfelelő elhelyezési feltételek biztosítása érdekében minden elvárhatót megtett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, kérte annak részbeni megváltoztatását, a terhére megállapított perköltség mérséklését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét nem határozta meg, ezért a perköltség kimunkálása vitatható. A perértéket azon napok számával arányosan kellett volna megállapítani, amelyeken a felperes elhelyezése jogszabálysértő volt, avagy a meg nem határozható pertárgyértéket kellett volna alapul venni. Ezért elsődlegesen mérlegeléssel vagy becsléssel, másodlagosan a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján, harmadlagosan méltányossági szempontokra figyelemmel kérte a perköltség leszállítását az alperesi jogi munkának és a jogszabályi értékeknek a figyelembevételével.

A fellebbezés **megalapozatlan.**

A Pp. 24. § (1) bekezdése alapján a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke az irányadó. A pertárgy értékét a felperes jelöli meg a Pp. 26. §-a értelmében és a bíróság általában nem ellenőrzi a felperes által megjelölt értéket, erre csak akkor kerül sor, ha a megjelölt érték a köztudomással vagy a bíróság hivatalos tudomásával ellentétes vagy egyébként valószínűtlen, illetve ha az alperes azt vitássá teszi. Kártérítési perben a pertárgy értéke a felperes által e jogcímen követelt összeg. Ez nem tekinthető az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény által kialakított meg nem határozható perértéknek. A felperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a pertárgyérték meghatározása nem történt meg, ugyanis azt 11. és 12. sorszámú beadványában és jegyzőkönyvben 30.000.000,-Ft-ban megjelölte, bár az elsőfokú

ítélet indokolásában tévesen 10.000.000,-Ft összegben szerepel. Az előzőekben kifejtettek alapján téves az a fellebbezési kifogás, amely szerint meg nem határozható pertértékű ügy a per tárgya. A részleges pernyertesség esetében alkalmazható az arányosítás, a felperes azonban ilyenek nem tekinthető a személyhez fűződő jogsértéshez kapcsolódó hátrány bizonyítatlansága miatt.

A perköltség fogalmát a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdése tartalmazza, amelynek központi eleme a célszerű és jóhiszemű pervittel kapcsolatban felmerült képviseleti készkiadás és munkadíj. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekkel kapcsolatos szabályokat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet tartalmazza. Az Ükr. rendelkezéseit akkor kell alkalmazni, ha a fél és az ügyvéd között az ügy ellátására vonatkozóan nincs külön díjmegállapodás. Az alperesek ilyen külön megállapodásra nem hivatkoztak.

A perköltség viselésére vonatkozó általános szabály szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére - a törvényben meghatározott kivételtől eltekintve - a peresztes felet kell kötelezni (Pp. 78. § (1) bekezdés). Az ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget a perértékből kiindulva kell megállapítani. A perérték az ügyvéd számára a pervitel során nagyobb felelősséget jelent, ezt a részére megállapítandó munkadíjban értékelni kell, de emellett figyelembe kell venni a per bonyolultságát, az ügyvédnek a perben kifejtett tevékenységét és olyan összegű munkadíj állapítható meg, amely a fentiek mérlegelése alapján arányban áll a jogi képviselőnek a perben indokoltan kifejtett tevékenységével. Polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a peresztes felet terhelő összege: a) 10.000.000,-Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5 %-a, de legalább 10.000,-Ft, b) 10.000.000,-Ft feletti, de 100.000.000,-Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetében az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10.000.000,-Ft feletti összeg 3 %-a, de legalább 100.000,-Ft, amelyet ÁFA-val kell növelni, ha a jogi képviselő ÁFA alany.

Az elsőfokú eljárásban az I. rendű alperes jogi képviselője a közepesen bonyolult ügyben 6 oldalas érdemi ellenkérelmet terjesztett elő, iratokat csatolt és 4 tárgyaláson jelent meg. A II. rendű alperes 2,5 oldalas írásbeli beadványt szerkesztett, a tárgyaláson nem vett részt. Az I. rendű alperest ügyvéd képviselte, akinek a munkadíját 27 % ÁFA-val növelten kellett megállapítani. Mindezekre figyelemmel a két alperes részére együttesen megállapított 500.000,-Ft elsőfokú perköltség nem tekinthető eltúlzottnak. Az ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján méltányosságból már mérsékelte és tekintettel volt az elvégzett ügyvédi tevékenységre. Nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a felperes a perben teljes személyes költségmentességben részesült, ugyanis ez nem mentesíti az ellenfél ügyvédi képviseletével felmerülő költségek megfizetése alól. Az ítélet tábla a Pkf.III.20.656/2011/4. sorszámu végzésével a perből elbocsátott

korábbi alperes esetén azért mellőzte a felperes perköltségben marasztalását, mert az alperes képviselőjét nem ügyvéd vagy jogtanácsos látta el.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve a megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alpereseknek felszámítható költsége nem merült fel, így erről rendelkezni nem kellett. A pártfogó ügyvéd díját az állam viseli a Pp. 87. § (1) bekezdése alapján. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §-a értelmében.

A tárgyaláson kívüli elbírálás a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontján alapul.

S z e g e d, 2012. május hó 30. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró